

6. புகழ்

புகழே, புகழே, புகழே
புகழாக் கேயோர் புரையுண் டாயின்
இகழே, இகழே, இகழே.

கருத்து : 'புகழெனின் உயிரையும் கொடுக்குவர்' என்பது நம் சங்க இலக்கியம் கூறும் செய்தி. ஆகவே புகழ் என்பதனை மனித சமுதாயம் தன் உயிரை விடவும் மேலானதான மான உணர்ச்சியோடு தொடர்பு கொண்டு போற்றி வருகின்றது. 'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக' என்பதும் அவ்வகையினதே. எனவேதான் பாரதியும் நாம் நம் வாழ்க்கையை புகழுடையதாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதில் ஏதாவது குறை ஏற்பட்டால் அது தீராத இகழைத் தந்துவிடும் என்று உணர்த்துகின்றார்.

7. உறுதி

உறுதி, உறுதி, உறுதி;
உறுதிக் கேயோர் உடைவுண் டாயின்
இறுதி, இறுதி, இறுதி.

கருத்து : 'உறுதி' என்பது இருநிலையில் உள்ளது. ஒன்று மன உறுதி, மற்றொன்று உடல் உறுதி. மனஉறுதி ஒரு கட்டிடத்தின் கடைக்கால் போன்றது. உடல் உறுதி அதன் மேல் எழும்பிய கட்டிடம் போன்றது. இரண்டும் சரியாக அமைந்தால்தான் அழகு மிளிரும். அதிலும் மனம் உறுதியாக இருந்தால் உடலில் வலிமை தானாக வந்துவிடும். எனவேதான் பாரதியே 'மனதில் உறுதி வேண்டும்' என்றும் 'வைரமுடைய நெஞ்சு வேண்டும்' என்றும் பாடுகின்றார். அப்படிப்பட்ட உறுதியோடு இருந்தால்தான் நம்மை எதிர்கொண்டுவரும் தடைகளை நாமும்

‘அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே
உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்

அச்சமில்லை’

என்று எதிர்ப்புக் குரல் கொடுக்க முடியும். இல்லை என்றால் நாம் துவண்டுவிடும் சமயங்களில் சிலநேரம் மரணம்கூட நேரலாம். இதனையே உறுதி இல்லையாயின் இறுதிநேரும் என்று கூறுகின்றார்.

கூடல்

கூடல், கூடல், கூடல்;

கூடிப் பின்னே குமரன் போயின்,

வாடல், வாடல், வாடல்.

கருத்து : அகப்பொருளில் அதிக இன்பம் தருவது கூடல் நிகழ்வு மட்டுமே. அது களவு நிலையானாலும் கற்பு நிலையானாலும் சேர்ந்துப் பின் அவன் பிரிந்து சென்றால் அது அவளுக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை ஏற்படுத்தும். எனவேதான் சங்க இலக்கியங்கள் ‘பிரிவு’க்கென்று ஒரு திணை அமைத்துப் ‘பாலையின்’ கொடுமையாக்கிப் பார்க்கின்றன.

9. குழல்

குழலே, குழலே, குழலே;

குழலிற் கீறல் கூடுங் காலை,

விழலே, விழலே, விழலே.

கருத்து : குழல் என்பதனையும் இரண்டு பொருள் நிலையில் கொள்ளலாம். இசைக் கருவிகளில் ஒன்று குழல். மற்றொன்று கூந்தல். அவ்வகையில் இசைக் கருவியாகிய புல்லாங்குழலுக்கு நல்ல மூங்கில் வேண்டும். மூங்கிலில் பிளவு அல்லது கீறல் இருந்தால் அதில் நல்ல குழல் செய்ய முடியாது. காற்று பிளவுப்பகுதிகளிலும் வெளிப்பட்டுச் சரியான இசையைத் தராமல் வீணாகி

விடும். அவ்வாறே கூந்தலில் பிளவுகள் ஏற்பட்டால் அக்கூந்தல் வளர்நிலை காணாமல் உதிர்தல் தன்மையோடு இருக்கும். இந்நிலைகளை ஒட்டியே குழல் வீணாகும் வழிநிலைக் கூறுகின்றார்.

மேற்சொன்ன இப்பகுதியில் பாரதியார் குயிலின் வாயிலாகக் காதல், அருள், இன்பம், நாதம், தாளம், பண், புகழ், உறுதி, கூடல், குழல் என்ற பொருள்களைப் பாடுவதாக அமைத்துள்ளார். இது குயில் நல்ல பொது அறிவுத்திறன் வாய்க்கப் பெற்றிருந்ததை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது. மேலும் நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள் சிறந்த முறையிலும் எளிய முறையிலும் கவிதையாக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

3. குயிலின் காதல் கதை

மோகனப் பாட்டு முடிவுபெறப் பாரெங்கும் ஏக மவுனம் இயன்றதுகாண். மற்றதிலோர் இன்பவெறியுந் துயரும் இணைந்தனவால் சின்பு நான் பார்க்கப் பெடைக்குயிலஃ(து) ஒன்றல்லால் மற்றைப் பறவை மறைந்தெங்கோ போகவும்இவ் ஒற்றைக் குயில்சோக முற்றுந் தலைகுனிந்து வாடுவது கண்டேன்: மரத்தருகே போய்நின்று "பேடே! திரவியமே பேசீன்பப் பாட்டுடையாய்! ஏழுலகும் இன்பத்தீ ஏற்றுந் தீரனுடையாய்! பீழையுனக் கெய்தியதென்? பேசாய்!" எனக் கேட்டேன்.

(1 - 10)

குயிலின் சோகம்

கருத்து : குயில் பாடிச் கொண்டிருந்த அந்த அழகிய மோகனப்பாடல் ஒரு முடிவு பெற்றது. மோகனம் என்றால் அழகு என்று பொருள். ஆனால் இப்பாடலை மோகன ராகத்தில் அமைந்தது என்ற நிலையிலும் பொருள்

கொள்ளலாம். அப்பாடலின் ஒலி முடிந்தவுடன் அந்தச் சோலை எங்கும் ஓர் அமைதி நிலவியது. அந்தப் பாடலில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்திருப்பதை உணர முடிந்தது. பாடல் முடிந்தவுடன் மற்ற பறவைகள் அனைத்தும் பறந்து அவ்விடத்தை நீங்கின. ஆனால் பாரதியார் மட்டும் தனித்திருந்த அந்தக் சூயிலையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அக்குயில் தற்போது சோகம் மேலிட்ட முகத்துடன் தலைக்குனிந்து வாடிய நிலையில் உள்ளதனைக் கண்டு அதன் அருகில் சென்று அதனுடன் உரையாடலானார்.

‘பெண் சூயிலே; செல்வம் போன்றவளே; இனிய பாடலைக் கொண்டவளே; நீ ஏழு உலகங்களிலும் இன்பமாகியத் தீயை உன் இசையின் மூலம் ஏற்றும் திறனுடையவளே; உன்தனக்கு என்ன துன்பம் எய்தியது? பேச!’ என்று கேட்டார்.

சூயிலின் தேவை காதல்

மாயக் சூயிலதுதான் மானுடன் பேச்சினிலேநர்

மாயச்சொல் கூற மனந்தீ யுறநின்றேன்;

“காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெனில்
காதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்” என்றதுவால். (11-14)

கருத்து : மிகவும் விசித்திரமான தன்மைகொண்ட அந்தக் சூயில் மானிடர் பேசும் மொழியினில் ஒரு சொல் கூறியதனைக் கேட்ட பாரதி அந்தச் சொல்லின் மறை பொருள் உணர்ந்து மனதில் தீப்பற்றியது போன்று உணர்ந்தார். மாயக்குயில் என்றதன் காரணம் அதன் அழகிய இசையையும் - உலக அறிவும் கொண்டு பாடியதன் சிறப்பு கருதியும் மற்ற பறவைகளினின்றும் வேறுபாடு உடையது என்பதனாலும் அதன் வார்த்தை மனிதர்களின் மொழியாக மட்டுமின்றி மனித மனங்களைப் போன்றே அமைந்ததனால் மனதில் திடுக்கிட்ட

உணர்வினையே மனதில் தீ என்றுரைக்கின்றார். அப்படி என்ன சொன்னது குயில்? 'எனக்குத் தேவை காதல் - அது இல்லாமல் போனதால் என் மனம் தவிக்கின்றது' என்று கூறியது.

~~"வானத்துப் புள்ளெல்லாம் மையலுறப் பாடுகிறாய்;
ஞானத்தீர் புட்களிலும் நன்கு சிறந்துள்ளாய்;
காதலர் நீ எய்துகிலாக் காரணந்தான் யா(து)" என்றேன்.~~

(15 - 17)

கருத்து : இதனைக் கேட்ட பாரதி இந்த வானில் தவமும் பறவைகள் அனைத்தும் மயங்கும் படியான இனிய இசையுடன் பாடுகிறாய். உலகில் உள்ள மற்ற பறவைகளினின்றும் நீ தனித்தன்மை பெற்று சிறந்துள்ளாய். ஆனால் உனக்குரிய காதலனை நீ அடையாமல் இருப்பதற்கான காரணம் என்ன? என்றார்.

குயிலின் கதை

வேதனையும் நாணும் மிகுந்த குரலினிலே
கானக்குயிலி கதை சொல்ல லாயிற்று -

"மனக் குலைவும் வருத்தமும்நான் பார்க்காமல்,
உண்மை முழுவதும் உரைத்திடுவேன் மேற்குலத்தீர்;
பெண்மைக் கிரங்கிப் பிழைபொறுத்தல் கேட்கின்றேன்."

(18 - 22)

கருத்து : மிகுந்த வேதனையும் நாணமும் கலந்த குரலில் அந்தப் பெண் குயில் தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தது. இங்குக் குயிலைக் 'குயிலி' என்று கூறுகின்றார் கவிஞர். பெண் குயில் என்பதனால் பொருத்தமாக குயிலி என்று மனித இனத்திற்குரிய பெருமையோடு போற்றி இச்சொல்லைக் கவிஞர் பயன்படுத்தியுள்ளார். 'உயர்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவரே, எனக்கான அவமானத்தையும் துன்பத்தையும் எண்ணிப் பார்க்காமல் நான் எல்லாவற்றையும் உங்களிடம்

சொல்கின்றேன். பெண்ணான எனக்காக இரக்கம் கொண்டு என்னுடைய பிழைகளை நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

பாரதி பெண்ணுரிமைக்குக் குரல் கொடுத்து பெண்மைக்கு இரக்கம் காட்டிப் போற்றிப் பாடியவர். எனவே பெண்ணான எனக்கும் பிழை பொறுக்க வேண்டும் என்றதாகத் தன் உள்ளுணர்வை குயிலின் குரலில் ஏற்றிப் பாடுகின்றார் கவிஞர்.

குயில் பெற்ற சாபமும் வரமும்

அறியும் வடிவங் குறுகி, அவனியிலே
சிறிய தொரு புன்னாய்ச் சிறியேன் பிறந்திடனும்
தேவர் கருணையிலே தொய்வச் சினத்தாலே
யாவர் மொழியும் எளிதுணரும் பேறுபெற்றேன்,
மானுடவர் தொஞ்ச வழுக்கெல்லாம் தேர்ந்திட்டேன்.

(23 - 27)

கருத்து : ஆறு அறிவில் குறைந்து பறவையாகவும் வடிவத்திலும் குறுகி சிறிய பறவை வடிவோடு இழிவுடன் நான் பிறந்தேன் என்றாலும் தேவர்களின் கருணையினாலும் தெய்வத்தின் சாபத்தினாலும் நான் எல்லா உயிர்களின் மொழிகளையும் உணர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். மேலும் மனிதர்களின் வாழ்க்கை இயல்புகளையும் தெளிவாக அறிந்தேன்.

ஐசை தோன்றும் இடங்கள்

கானப் பறவை கலகலனும் ஐசையிலும்
காற்று மரங்களிடக் காட்டும் ஐசைகளிலும்
ஆற்று நீரோசை அருவி யொலியினிலும்
நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்
ஓலத்திடையே உதிக்கும் ஐசையினிலும்,

மாண்புட்ப பெண்கள் வளமுடையாரு காதலினால்
 ஊனுருகப் பாடுவதில் ஊறிடுந்தேன் வாயிலும்,
 ஏற்றதீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும், நெல்லிடிக்கும்
 கோற்றொடியார் குக்கிவனக் கொஞ்சம் ஒலியினிலும்
 சுண்ணாம்புப் பார்தம் கழையிடுந்த பண்களிலும்
 பண்ணை மடவார் பழகுபவ பாட்டினிலும்
 வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமரைக்க
 கொட்டி யிசைத்தீடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்
 வேயின் குழலோடு விண்ணமுத வாமனிதர்
 வாயினிலும் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
 நாட்டினிலும் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்கொலிக்கும்
 பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாலியேன்;
 (28-44)

கருத்து : காட்டில் உள்ள பறவைகளின் கலகலப்பான
 ஒலியினிலும், மரங்களில் காற்று மோதியதனால்
 தோன்றுகின்ற இனிய சலசலவென்ற இசையிலும்
 கொட்டும் அருவியிலும் ஓடும் ஆற்றினில் தோன்றும்
 ஒலிகளிலும் நீலநிற தன்மை கொண்ட கடல் அலைகளின்
 எழுச்சியினால் எப்போதும் ஒலிக்கும் ஒலியினிலும்
 மானிட இனத்தில் தோன்றிய பெண்கள் மற்றவர் மனமும்
 உடலும் உருகும் படியாகப் பாடும் இனிய தேன் போன்ற
 பாடல் வரிகளிலும், ஏற்றம் இறைப்பவர்களின் ஏற்றப்
 பாடல்களிலும் வளையல் அணிந்த பெண்கள் நெல்லை
 உரலிலிட்டுக் குத்தும்போது அவர்கள் குக்குக்கென்று
 கொஞ்சம் ஒலியினிலும் அவ்வாறே சுண்ணப் பொடிகள்
 இடிக்கும் பெண்களின் இனிய பாடல்களிலும்
 பண்ணைகளில் பாடலைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டி
 பயிற்சி செய்யும் பெண்களின் பாடல் ஒலியிலும்
 கூட்டமாகப் பெண்கள் சேர்ந்து தங்கள் கைகளில்
 அணிந்த வளையல்கள் ஒலிக்குமாறு வட்டமிட்டுக்

கும்மிகொட்டிப் பாடுகின்ற பாடல்களிலும் புல்லாங் குழலில் தொடங்கி வீணை வரையிலும் உள்ள நால்வகைக் கருவிகளையும் கொண்டு மனிதர்கள் தங்கள் வாயினாலும் கையினாலும் வாசிக்கும் பலகருவிகளினால் நாட்டிலும் காட்டிலும் எப்போதும் இனிமையாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் பாடல்களிலும் பாவியாகிய நான் சிந்தை உருகி என் மனதைப் பறிகொடுத்தேன்.

இசைதோன்றும் இடங்கள் பற்றி கூறுகின்றபோது, 'வளருமொரு காதலினால் ஊனுருகப்...' என்றது, பெண்கள் இயல்பிலேயே மேன்மையான குரல் தன்மை உடையவர்கள். அவர்கள் பேசுவதே இனிய இசை போன்றதுதான். அத்தகையவர்கள் பாடும்போது மேலும் இன்பத்தைத் தந்து கேட்பவர்கள் உருகும் படியாக இருக்கும் என்பதைக் குறித்தே ஊனுருக என்று போற்றுகின்றார்.

குயிலின் மனக்காயம்

நாவும் மொழிய நடுக்கமுறும் வார்த்தைகளைப் பாலிமனந் தானிறுகப் பற்றிநீற்ப(து) என்னேயோ?
நெஞ்சத்தே தைக்க நெடுநோக்கு நோக்கிடுவீர்
மஞ்சரே, என்றன் மனநிகழ்ச்சி கண்ணீரே?

“காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெனில்
காதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்” என்றதுவே (45 - 50)

கருத்து : யாவரும் சொல்ல அஞ்சுகின்ற வார்த்தைகளையும் சொல்ல நாவே நடுக்கமுறும். அத்தகைய சொற்களைப் பாவியாகிய நான் மட்டும் இன்னும் இறுகப் பற்றிச் சொல்வதன் காரணம் என்னவோ? ஆழ்ந்த நோக்கோடு எதனையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் தன்மையுடைய ஆண் தன்மையானவரே, என் மனதில் உள்ள நிகழ்வுகளின் எண்ணங்களை அறிய முடியவில்லையா? நான் காதலை எண்ணி ஏங்கிக் கூவுகின்றேன். கிட்ட

வில்லையாயின் துயருற்று இறந்திடவும் எண்ணுகின்ற
என் மனதின் காயங்களை உங்களால் காண முடிய
வில்லையா? என்றது அக்குயில்.

கவிஞருக்கு உண்டான காதல் உணர்வும் பிரிவும்
சின்னக் குயிலிதனை செப்பியவப் போழ்தினிலே,
என்னைப் புதியதோர் இன்பச் சுரம்கவர
உள்ளத்திடையும் உயிரிடையும் ஆங்கந்தப்
பிள்ளைக் குயிலினதோர் பேச்சன்றி வேறற்றேன்!
“காதலோ காதலினிக் காதல் கிடைத்திலதேல்
சாதலோ சாதல்” எனச் சற்றுமொரு பல்லவியென்
உள்ளமாம் வீணைதனில் உள்ளவீ(டு) அத்தனையும்
உள்ள ஒலிப்பதலால் வேறோர் ஒலியில்லை; (51-58)

கருத்து : சிறிய அக்குயிலின் வார்த்தைகளைக்
கேட்டக் கவிஞருக்கு இனிய இசை வந்து அவர்
உள்ளத்தினையும் உயிரினையும் கவர அவர்
உள்ளத்திலும் காதிலும் அந்தச் சொற்களைத் தவிர வேறு
ஏதும் ஒலிக்கவில்லை என்ற நிலையில் இருந்தார். ‘காதல்
தான் வாழ்க்கையா? அத்தகைய காதல் இல்லையென்றால்
சாதல்தான் உலக இயல்பு’ என்ற வார்த்தையையே
பல்லவியாக மனம் என்னும் வீணையில் உடல் என்னும்
வீடுமுழுவதும் ஒலிப்பது அன்றி வேறு ஒலியை அங்குக்
கேட்க முடியவில்லை.

சித்தம் மயங்கித் திகைப்பொடுநான் நின்றிடவும்
அத்தருணத் தேபறவை யத்தனையும் தாம்திரும்பிச்
சோலைக் கிளையிலல்லாம் தோன்றியாலித்தனவால்,
நீலக்குயிலும் நெடிதுயிர்த் தாங்கு(கு) இஃதுரைக்கும்
“காதல் வழிதான் கரடு முரடாமென்பர்;
சோதித் திருவழியீர் துன்பக் கடலினிலே
நல்லுறதி கொண்டதோர் நாவாய்போல் வந்தீட்டர்;

அல்லலற தும்மோடு அளவாய் நான்பெறுயீவ்
 லின்பத்திலுக்கு ஐடையுறு முண்டதுவே!
 அன்போடு நீங்கே அடுத்த நான் காம் நாளில்
 வந்தருளல் வேண்டும், மறவாதீர், மேற்குலத்தீர்!
 சிந்தை பறிகொண்டு செல்கின்றீர் வாரீரேல்
 ஆலிதரீயேன், அறிந்தீடுவீர் நான்காம்நாள்;
 பாலியிந்த நான்குநாள் பத்துயுக மாக்கழிப்பேன்
 சென்று வருவீர், என் சிந்தையொடு போகின்றீர்,
 சென்று வருவீர்” எனத் தேறாப் பெருந்துயரம்
 கொண்டு சிறுகுயிலும் கூறி மறைந்ததுகாண்—(59 - 75)

கருத்து : அப்படிச் சிந்தை மயங்கி திகைப்போடு கவிஞர் நின்றிருந்த நேரத்தில் மீண்டும் அனைத்துப் பறவைகளும் திரும்பிவந்து அந்தச் சோலைகளின் கிளைகளிலெல்லாம் ஒலியெழுப்பி அமர்ந்தன. மீண்டும் அந்த நீலநிறக் குயிலும் ஏக்கத்துடன் மிகப் பெரும் மூச்சினை விட்டபடி பேச ஆரம்பித்தது.

‘காதலின் பாதை மிகவும் சுரடு முரடானது என்பார்கள். ஒளி பொருந்திய கண்களை உடையவர்களே துன்பக் கடலில் உள்ள எந்தனைக் காக்க நல்ல வலிமை யான ஒரு மரக்கலம் போன்று வந்துள்ளீர்கள். என் மனச் சூன்பம் ஆறும் பொருட்டு நான் உங்களோடு பேசிப் பெறும் இன்பத்திற்கும் தடை ஏற்பட்டதுவே. மேற்குலத் தவரே இனி நீங்கள் இதே அன்போடு மீண்டும் நான்காம் நாளில் வருவீர்களாக. மறந்து விடாதீர்கள். என்னுடைய எண்ணத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு செல்கின்றீர்கள். அடுத்த நான்காம் நாளில் வரவில்லை யென்றால் நான் என் உயிரையே விட்டு விடுவேன். அதுவரையிலும் உள்ள நான்கு நாட்களையும் பத்து யுகமாக நினைத்துப் பொழுதினைக் கழித்திடுவேன்.